

SANT FELIX DE CANTALICI

Sant Felix un dematí
una roseta volia.
Va a la Verge del Roser,
demana la més bonica:
-Dau-me-la, mare, si us plau,
que de Vós me parlaria.-

Tot resant i demanant
el caputxí s'endormisca.
Al desvetllar-se del són
troba-s la rosa florida:
en sa dreta la veu,
com el ceptre una regina.

Alça los ulls a Jesús,
alça los ulls a Maria:
per lo somriure dels dos
coneix a qui li ha cullida:
li ha donada l bon Jesús
del roseret de Maria.

- Una rosa Vós me dau
i mon cor altra n desitja:
mon cor vos desitja a Vós,
Jesús de l'ànima mia,
rosa del celic roser
a Natzaret expandida.-

Allavors el bon Jesús
desde ls braços de Maria
ne davalla a sos bracets
com la perla a la conquilla.

Mn. Jacint Verdaguer
Els Pobres. Els Sants.
Col·lecció d'Obres Pòstumes.
(Barcelona 1908)